

Sygn. akt VI P 313/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2017 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : stażysta Patryk Barski

po rozpoznaniu w dnia 10 lipca 2017 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa J.S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych

I. umarza postępowanie w zakresie cofniętego pozwu,

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda J. S. kwotę 423,36 złotych (czterysta dwadzieścia trzy złote i 36/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc maj 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda J. S. kwotę 105,13 złotych (sto pięć złotych i 13/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc czerwiec 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2012 roku do dnia zapłaty,

IV. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda J. S. kwotę 319,12 złotych (trzysta dziewiętnaście złotych i 12/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc lipiec 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

V. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda J. S. kwotę 372,74 złotych (trzysta siedemdziesiąt dwa złote i 74/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc sierpień 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2012 roku do dnia zapłaty,

VI. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda J. S. kwotę 352,35 złotych (trzysta pięćdziesiąt dwa złote i 35/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc wrzesień 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 października 2012 roku do dnia zapłaty,

VII. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda J. S. kwotę 212,30 złotych (dwieście dwanaście złotych i 30/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc październik 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2012 roku do dnia zapłaty,

VIII. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda J. S. kwotę 110,39 złotych (sto dziesięć złotych i 39/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach

nadliczbowych za okres rozliczeniowy od stycznia 2012 roku do kwietnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty,

IX. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda J. S. kwotę 3.052,97 złotych (trzy tysiące pięćdziesiąt dwa złote i 97/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych za okres rozliczeniowy od maja 2012 roku do sierpnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty,

X. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda J. S. kwotę 884,45 złotych (osiemset osiemdziesiąt cztery złote i 45/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych za okres rozliczeniowy od września 2012 roku do października 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 października 2012 roku do dnia zapłaty,

XI. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

XII. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz powoda J. S. kwotę 900 złotych (dziewięćset złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

XIII. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 3.009,45 złotych (trzy tysiące dziewięć złotych i 45/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie,

XIV. wyrokowi w punkcie II, III, IV, V i VI nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.500 złotych (tysiąc pięćset złotych i 00/100) brutto.

Sygn. akt VI P 315/15

UZASADNIENIE

Powód J. S. pozwem z dnia 25 kwietnia 2015 roku wystąpił przeciwko pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. o zasądzenie na jego rzecz łącznej kwoty 19.710,26 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od listopada 2009 roku do października 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami w zakresie każdego z miesięcy objętych sporem poczynszy od 11-ego kolejnego miesiąca za miesiąc poprzedni, nadto o zasądzenie kwoty 15.380,06 złotych tytułem nierozliczonych w terminie okresów rozliczeniowych wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot : od kwoty 2.716,62 złotych od dnia 31 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 7.592,11 złotych od dnia 31 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty, od kwoty 3.422,06 złotych od dnia 31 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty, od kwoty 1.649,26 złotych od dnia 18 października 2012 roku od dnia zapłaty, jak również zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż był zatrudniony u pozwanego poczynszy od dnia 22 października 2009 roku, na podstawie umowy o pracę, na stanowisku kierowcy. Powód wielokrotnie pracował w godzinach nadliczbowych, jak również porze nocnej, otrzymując za powyższe ryczałt, zgodnie z treścią art. 151¹§ 4 kp. W ocenie powoda powyższy powinien być jednak tak ustalony, by jego wysokość odpowiadała przewidywanemu wymiarowi pracy w godzinach nadliczbowych. Ustalony zaś w odniesieniu do jego osoby nie odpowiadał ilości godzin nadliczbowych przepracowanych przez niego. Skutkiem czego jest uznanie, iż pracownik, który przepracował więcej godzin niż przewidywał to ustalony w umowie ryczałt, może wystąpić do Sądu o wyrównanie należności. Powód podał, iż niniejszym pozwem dochodzi zapłaty na jego rzecz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz w porze nocnej za okres od października 2009 roku do października 2012 roku, jak również nierozliczonych okresów rozliczeniowych. (k. 2-6)

W odpowiedzi na pozew z dnia 1 lipca 2015 roku pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wniósł o oddalenie powództwa, albowiem pozwany wypłacał na rzecz powoda ryczałt za godziny nadliczbowe, jak

również w porze nocnej, zgodnie z warunkami zawartymi w umowie z dnia 22 lipca 2009 roku, jak również z dnia 22 października 2009 roku i 22 października 2011 roku. Nadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia co do roszczeń wymagalnych przed dniem 29 kwietnia 2012 roku, gdyż od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 29 kwietnia 2015 roku został przerwany bieg przedawnienia, na podstawie art. 291 § 1 kp w zw. z art. 295 §1 kp.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż za okres objęty sporem wypacał na rzecz powoda ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych, jak również w porze nocnej, zgdnie z warunkami umownymi, jak również wynikającymi z treści obowiązujących u pozwanego Regulaminów Wynagradzania, których treść powód znał i akceptował. (k. 38-42)

W piśmie procesowym z dnia 30 marca 2017 roku pełnomocnik powoda ostatecznie sprecyzował, iż powód w niniejszym postępowaniu domaga się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego należności z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych następujących kwot:

- 423,36 złotych za miesiąc maj 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 czerwca 2012 roku,
- 156,33 złotych za miesiąc czerwiec 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lipca 2012 roku,
- 319,14 złotych za miesiąc lipiec 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 sierpnia 2012 roku,
- 372,74 złotych za miesiąc sierpień 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 września 2012 roku,
- 352,35 złotych za miesiąc wrzesień 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 października 2012 roku,
- 212,30 złotych za miesiąc październik 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 listopada 2012 roku.

W zakresie zaś nierozliczonych okresów rozliczeniowych powód wniósł o zasądzenie następujących kwot:

- 110,39 złotych za okres od stycznia 2012 roku do kwietnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 kwietnia 2012 roku,
- 3.052,97 złotych za okres od kwietnia 2012 roku do sierpnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2012 roku,
- 884,45 złotych za okres od sierpnia 2012 roku do grudnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 października 2012 roku. (k. 949-950)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 9 lipca 2009 roku powód J.S. oraz pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zawarli umowę o pracę na okres próbny. W oparciu o powyższą powód został zatrudniony na stanowisku kierowcy, w wymiarze pełnego etatu, za wynagrodzeniem 1.070 złotych brutto. Umowa przewidywała również wypłatę na rzecz powoda ryczałtu za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 220 złotych, jak również ryczałtu w porze nocnej w wysokości 60 złotych.

W dniu 22 października 2009 roku strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony do dnia 21 października 2011 roku. W oparciu o powyższą powód został również zatrudniony na stanowisku kierowcy, w wymiarze pełnego etatu, za wynagrodzeniem 1.070 złotych brutto.

Umowa przewidywała również wypłatę na rzecz powoda ryczałtu za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 220 złotych, jak również ryczałtu w porze nocnej w wysokości 60 złotych.

W dniu 22 października 2011 roku powód J. S. oraz pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zawarli umowę o pracę na czas nieokreślony. W oparciu o powyższą powód został zatrudniony na stanowisku kierowcy, w wymiarze pełnego etatu, za wynagrodzeniem 1.070 złotych brutto. Również powyższa przewidywała

wypłatę na rzecz powoda ryczałtu za pracę w godzinach nadliczbowych w wysokości 220 złotych, jak również w porze nocnej w wysokości 60 złotych.

Umowa o pracę łącząca strony została rozwiązana w trybie porozumienia z dniem 19 października 2012 roku.

(Dowód : umowa o pracę z dnia 9 lipca 2012 roku- k. 11, 16, 65, umowa o pracę z dnia 22 października 2009 roku- k. 10, 75, umowa o pracę z dnia 22 października 2011 roku- k. 7, 79, informacja dla pracownika- k. 8, 13-14, 17-18, 66, 76, 80, aneksy- k. 9, 12, 81, świadectwo pracy- k. 85-85v, wnioski- k. 87)

Zgodnie z Regulaminem Wynagradzania z dnia 15 maja 2009 roku oraz z dnia 15 kwietnia 2011 roku pracownicy zatrudnieni na stanowisku kierowcy otrzymują : stawkę osobistego zaszeregowania, ryczałt za pracę w porze nocnej, ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych.

Zgodnie z Regulaminem Wynagradzania obowiązującym w okresie od dnia 1 stycznia 2012 roku pracownikom wykonującym pracę w porze nocnej poza siedzibą pracodawcy może zostać przyznany ryczałt za pracę w porze nocnej w wysokości odpowiadającej przewidywanej liczbie godzin pracy w porze nocnej. Ustalony w ten sposób ryczałt nie może być niższy niż dodatek za pracę porze nocnej ustalony na podstawie przepisów kodeksu pracy wynikający z faktycznie przepracowanych godzin w porze nocnej.

Nadto pracownikom wykonującym pracę poza siedzibą pracodawcy może być również przyznany ryczałt za pracę w godzinach nadliczbowych, który obejmuje wynagrodzenie wraz z dodatkiem. Ustalony w ten sposób ryczałt nie może być niższy niż wynagrodzenie i dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych wynikający z przepisów kodeksu pracy wynikający z faktycznie przepracowanych godzin nadliczbowych.

Kwoty wskazanych ryczałtów określił pracodawca w Załączniku Nr do Regulaminu Wynagradzania.

U pozwanego obowiązywał 4 miesięczny okres rozliczeniowy, poczynając od stycznia.

(**Dowód:** Regulaminy Wynagradzania –k. 101-125)

Niedopłata na rzecz powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc maj 2012 roku wynosi kwotę 423,36 złotych brutto.

Niedopłata na rzecz powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc czerwiec 2012 roku wynosi kwotę 105,13 złotych brutto.

Niedopłata na rzecz powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc lipiec 2012 roku wynosi kwotę 319,12 złotych brutto.

Niedopłata na rzecz powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc sierpień 2012 roku wynosi kwotę 372,74 złotych brutto.

Niedopłata na rzecz powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc wrzesień 2012 roku wynosi kwotę 352,35 złotych brutto.

Niedopłata na rzecz powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc październik 2012 roku wynosi kwotę 212,30 złotych brutto.

Niedopłata na rzecz powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych za okres rozliczeniowy od stycznia 2012 roku do kwietnia 2012 roku wynosi kwotę 110,39 złotych brutto.

Niedopłata na rzecz powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych za okres rozliczeniowy od maja 2012 roku do sierpnia 2012 roku wynosi kwotę 3.052,97 złotych brutto.

Niedopłata na rzecz powoda z tytułu wynagrodzenia za pracę za pracę w godzinach nadliczbowych za okres rozliczeniowy od września 2012 roku do października 2012 roku wynosi kwotę 884,45 złotych brutto.

(Dowód : ewidencja czasu pracy- k. 43, 152-175, 773, 787-704v, 881-900v, kartoteka płacowa – k. 88-98, karty drogowe wraz z dokumentacją dot. wyjazdów powoda- k.196-712, 723-762v, 795-833, 841–863v, 906, zeznania powoda J. S. k. 782-783 (nagranie 00;02;28-00:08:51) w zw. z k. 910v (nagranie 00;03:33-00:05:10), zeznania za pozwanego B. W.-k. 910v (nagranie 00:05:17-00:16:25), opinia sądowa biegłego R. G.- k. 919-923v)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wnioski konstruując w oparciu o zeznania stron, jak również dokumenty prywatne, w tym akta osobowe powoda.

Dokumenty prywatne Sąd ocenił na podstawie art. 245 k.p.c. Wynika z niego, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie w nim zawarte. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności przedmiotowych dowodów, przy czym ich prawdziwość, jak również autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Walor wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom złożonym przez powoda oraz pozwanego, które uznał za logiczne, konsekwentne i korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności wskazującym na czas pracy powoda w okresie objętym sporem.

Podstawę ustaleń Sądu stanowiła również opinia biegłego sądowego z zakresu księgowości R. G. z dnia 2 stycznia 2017 roku. W tym zakresie Sąd meriti oparł ustalenia faktyczne co do wysokości należnego na rzecz powoda wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych w oparciu o powyższą opinię. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób wyczerpujący, uwzględniający obowiązujące w tej mierze przepisy prawa, jak również ustalenia umowne stron w zakresie warunków wynagradzania powoda, ponadto zgodnie z posiadaną przez biegłego wiedzą specjalistyczną i jako taka zasługiwała na uwzględnienie.

Treść powyższej opinii nie była również kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Wyznaczając biegłemu zakres czasowy opinii Sąd miał na uwadze dyspozycję 291 § 1 kp, który stanowi, iż roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

W świetle powyższej regulacji ogólny termin przedawnienia roszczeń ze stosunku pracy wynosi zatem 3 lata (§ 1).

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od daty wymagalności roszczenia, a więc od daty, w której roszczenie powinno być spełnione. Przykładowo dla wynagrodzenia za pracę datą wymagalności jest ustalony z reguły w regulaminie pracy termin jego wypłaty.

Natomiast roszczenie o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych staje się wymagalne z upływem przyjętego okresu rozliczeniowego czasu pracy (wyr. Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2008 r., I PK 35/08, OSNP 2010, Nr 1–2, poz 8).

Podkreślić należy, iż ratio legis instytucji przedawnienia polega na usunięciu stanu niepewności (napięcia) wynikającego z niezrealizowanego roszczenia. Przyjmuje się, że nawet stan bezprawny wymaga w interesie ochrony porządku publicznego legalizacji, jeżeli trwa odpowiednio długi czas (quieta non movere – zob. A. Wolter, Prawo cywilne, s. 323 i n.). W konsekwencji uznanie zarzutu przedawnienia za naruszający zasady współżycia społecznego może nastąpić w sytuacjach usprawiedliwionych wyjątkowymi okolicznościami (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 11 września 1997 r., II UKN 230/97, OSNAPiUS 1998, Nr 13, poz. 406; z dnia 4 marca 1998 r., II UKN 536/97, OSNAPiUS

1999, Nr 4, poz. 147). Długie opóźnienie w dochodzeniu roszczeń (nawet usprawiedliwione) nie powinno prowadzić do nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1981 r., IV PR 411/80, Legalis).

Konstrukcja nadużycia prawa (8 kp) ma bowiem charakter wyjątkowy i chociaż może mieć zastosowanie w przypadku nadużycia prawa przez osobę korzystającą z zarzutu przedawnienia, to istnieje domniemanie, że osoba uprawniona korzysta z prawa podmiotowego w sposób legalny, zasługujący na ochronę prawną. Kwestionujący takie uprawnienie obowiązany jest wykazać (art. 6 kp) przesłanki swojej kontestacji (por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2008 r., V CSK 43/08, Legalis).(Komentarz pod red. Sobczyka)

W zakresie prowadzonych w sprawie rozważań Sąd miał również na uwadze postanowienie Sądu Najwyższego - Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 11 października 2013 roku (III PK 29/13), w którym wskazano, iż upływ terminu przedawnienia roszczeń ze stosunku pracy uwzględniany jest jedynie na zarzut dłużnika, który podlega ocenie sądu w kontekście konstrukcji nadużycia prawa przewidzianej w art. 8 kp. Co do zasady nie jest wykluczone przyjęcie, że podniesienie przez pozwanego dłużnika zarzutu przedawnienia roszczenia może stanowić nadużycie prawa podmiotowego. Konstrukcja z art. 8 kp ma charakter wyjątkowy i chociaż może mieć zastosowanie w przypadku nadużycia prawa przez osobę korzystającą z zarzutu przedawnienia, to istnieje domniemanie, że osoba uprawniona korzysta z prawa podmiotowego w sposób legalny, zasługujący na ochronę prawną.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew, zwłaszcza iż strona powodowa powyższego nie zakwestionowała.

W ocenie Sądu z materiału dowodowego sprawy bezsprzecznie wynika, iż powód pracował w okresie objętym sporem w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych, bez wątplenia również pozwany nie rozliczył z powodem należności z tytułu przekroczenia przeciętnej tygodniowej normy czasu pracy w przyjętych u pozwanego okresach rozliczeniowych.

W niniejszej sprawie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z § 8 ust. 1 zd. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 maja 1996 roku w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika (Dz. U. z 1996r., Nr 62, poz. 286 ze zm.) pracodawca zakłada i prowadzi odrębnie dla każdego pracownika kartę ewidencji czasu pracy w zakresie obejmującym: pracę w poszczególnych dobach, w tym pracę w niedziele i święta, w porze nocnej, w godzinach nadliczbowych oraz w dni wolne od pracy wynikające z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, a także dyżury, urlopy, zwolnienia od pracy oraz inne usprawiedliwione i nieusprawiedliwione nieobecności w pracy.

Do karty ewidencji czasu pracy pracownika dołącza się jego wnioski o udzielenie czasu wolnego od pracy w zamian za czas przepracowany w godzinach nadliczbowych (§ 8a Rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie pozwany przedstawił ewidencję czasu pracy powoda, która nie była kwestionowana przez powoda, powyższa stanowiła również podstawę wyliczeń czasu pracy powoda za okres objęty tezą dowodową Sądu z dnia 3 października 2016 roku przez biegłego sądowego w złożonej do akt opinii.

Z powyższych dokumentów bezsprzecznie wynika, iż powód w okresie od 25 kwietnia 2012 roku (data złożenia pozwu) do 19 października 2012 roku pracował w godzinach nocnych, jak również nadliczbowych.

W zakresie prowadzonych w sprawie rozważań Sąd miał również na uwadze dyspozycje art. 151⁸§ 2 kp, iż w stosunku do pracowników wykonujących pracę w porze nocnej stale poza zakładem pracy dodatek, o którym mowa w § 1, może być zastąpiony ryczałtem, którego wysokość odpowiada przewidywanemu wymiarowi pracy w porze nocnej. Podobne uregulowanie zawiera w odniesieniu do godzin nadliczbowych art. 151¹§ 4 kp.

Przyjmuje się, iż wysokość tego ryczałtu powinna być tak ustalona, aby odpowiadała przewidywanemu wymiarowi pracy w porze nocnej. W razie gdyby okazało się, że wykonanie zadań pracowniczych wymagało większego ilościowego

nakładu pracy niż przewidywany przez pracodawcę, pracownikowi przysługuje roszczenie o stosowną dopłatę do ustalonego ryczału.

W wyroku z 11 czerwca 1971 roku (II PR 211/71, niepub., przytoczony za J. Iwulskim, Kodeks pracy, Orzecznictwo, s. 571) Sąd Najwyższy stwierdził, iż umowa stron może określić, obok wynagrodzenia zasadniczego, także stały ryczałt za godziny nadliczbowe. Takie ukształtowanie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe jest dopuszczalne, lecz nie pozbawia pracownika roszczeń o wynagrodzenie za zatrudnienie w godzinach nadliczbowych nieobjętych ryczałtem. Sąd Najwyższy wskazał bowiem, iż umowa o pracę nie może naruszać uprawnień pracownika wynikających z norm czasu pracy. (Komentarz do KP Krzysztof Rączka)

Podobne zapatrywanie wyraził Sąd Najwyższy w wyroku dnia 1 grudnia 1998 roku (I PKN 464/98, OSNAPiUS 2000, Nr 2, poz. 50), w którym stwierdził, że jeżeli pracodawca może spełniać świadczenie pieniężne w formie ryczału, to ryczałt ten powinien odpowiadać choćby w przybliżeniu świadczeniu, które przysługuje pracownikowi na ogólnych zasadach.

Mając powyższe na uwadze fakt wypłaty na rzecz pracownika w okresie spornym powyższych ryczałtów nie mógł zatem pozbawiać go dopłaty z tytułu pracy w porze nocnej, jak również godzinach nadliczbowych.

Oceniając bowiem wielkość powyższych należności za poszczególne miesiące, wynikającą z treści złożonej do akt sprawy opinii biegłego sądowego, powyższe ryczały nie stanowiły wartości przybliżonej do przysługujących pracownikowi dodatków, jakkolwiek wypłata powyższych została uwzględniona w ogólnych wyliczeniach biegłego.

W zakresie wysokości żądanego przez powoda roszczenia z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych Sąd miał na uwadze wielkość niedopłaty za każdy z miesięcy objętych sporem, jak również obejmującym okresy rozliczeniowe, zgodnie z zestawieniem objętym treścią opinii biegłego sądowego R. G. tj. wynikającym z zestawienia objętego pkt 4 i 5 powyższej, jak również określonej w pkt 2. Sąd miał również na uwadze ostatecznie sprecyzowaną w tym zakresie przez powoda w piśmie z dnia 30 marca 2017 roku, wielkość roszczeń.

O powyższym orzeczono zatem w pkt II- X wyroku na podstawie art. 151¹ § 1 -3 kp oraz 151⁸ § 1-2 kp.

Mając powyższe na uwadze ponad kwoty objęte punktami jw. Sąd powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie XI wyroku.

Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w pkt II, III, IV, V, VI rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia otrzymywanego przez powoda.

O powyższym orzeczono w punkcie XIV wyroku.

W zakresie cofniętego przez powoda pozwu tj. ponad kwoty objęte pismem z dnia 30 marca 2017 roku (k. 949-950) Sąd postępowanie umorzył, o czym orzekł w punkcie I na mocy art. 203 kpc § 1 i 4 w zw. z 469 kpc w zw. art. 355 § 1 kpc.

W tym zakresie Sąd uznał, iż cofnięcie pozwu przez powoda nie jest sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa, jak również nie narusza słusznego interesu pracownika.

W ocenie Sądu pismo powoda z dnia 30 marca 2017 roku stanowiło w istocie zmianę ilościową powództwa, stanowiącą o cofnięciu pozwu w pozostałym zakresie, do czego miał zastosowanie art. 203 kpc.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10 lutego 2016 roku (I ACa 1174/15) wskazano, iż zmiana powództwa polegająca na zastąpieniu roszczenia dotychczasowego roszczeniem nowym jest czynnością procesową złożoną, składającą się z dwóch działań, z których pierwsze obejmuje cofnięcie powództwa w zakresie dotychczasowego roszczenia, a drugie - wniesienie innego powództwa obejmującego roszczenie nowe. Jeżeli z kolei zmiana powództwa obejmująca zgłoszenie nowego roszczenia na miejsce roszczenia dotychczasowego rodzi co do tego drugiego skutki identyczne, jak "zwykle" cofnięcie powództwa, to taka zmiana powództwa w części dotyczącej wycofania roszczenia

dotychczasowego powinna być oceniana nie tylko w świetle art. 193 kpc, lecz także z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 kpc. Zatem, jeżeli zmiana powództwa dokonana została po rozpoczęciu rozprawy, to wymaga ona zgody strony pozwanej, o ile nie jest połączona ze zrzeczeniem się roszczenia, a nadto podlega kontroli sądu pod kątem ewentualnej sprzeczności z prawem lub zasadami współżycia społecznego. Nie wydaje się, aby istniały podstawy do odmiennej oceny cofnięcia powództwa w sytuacji, gdy zostaje ono dokonane w sposób samodzielny, tzn. bez zmiany powództwa, oraz w sytuacji, gdy wiąże się ono ze zmianą powództwa. Z art. 203 kpc nie wynika bowiem, aby przepis ten miał zastosowanie tylko do wypadków, w których cofnięcie powództwa nie pozostaje w związku ze zmianą powództwa.

Podobnie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2015 roku (IV CSK 188/14) wskazano, iż w sytuacji, gdy zmiana powództwa polega na zgłoszeniu nowego roszczenia zamiast roszczenia dotychczasowego i zmiana taka jest dopuszczalna (art. 193 § 1 kpc), przedmiotem postępowania staje się wyłącznie nowe roszczenie, a roszczeniem dotychczasowe przestaje być przedmiotem tego postępowania. W tym stanie rzeczy konsekwencją tego musi być przyjęcie założenia, że przedstawiona powyżej zmiana powództwa prowadzi do wyraźnego lub jedynie dorozumianego wycofania (odwołania) roszczenia dotychczasowego, które zostaje zastąpione roszczeniem nowym. Sytuację taką należy więc traktować - w odniesieniu do wycofania roszczenia dotychczasowego - w taki sam sposób, jak cofnięcie powództwa. Można więc stwierdzić, że zmiana powództwa polegająca na zastąpieniu roszczenia dotychczasowego roszczeniem nowym jest czynnością procesową złożoną, składającą się z dwóch działań, z których pierwsze obejmuje cofnięcie powództwa w zakresie dotychczasowego roszczenia, a drugie - wniesienie innego powództwa obejmującego roszczenie nowe. Jeżeli z kolei zmiana powództwa obejmująca zgłoszenie nowego roszczenia na miejsce roszczenia dotychczasowego rodzi co do tego drugiego roszczenia skutki identyczne jak "zwykle" cofnięcie powództwa, to uzasadnione jest stanowisko, że taka zmiana powództwa w części dotyczącej wycofania roszczenia dotychczasowego powinna być oceniana nie tylko w świetle art. 193 kpc, lecz także dodatkowo z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 kpc (zgoda pozwanego, jeżeli zmiana powództwa jest dokonywana po rozpoczęciu rozprawy, i kontrola sądu).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych na rzecz powoda wobec uwzględnienia powództwa, mając na uwadze zakres roszczeń ostatecznie sprecyzowanych przez powoda w piśmie procesowym z dnia 30 marca 2017 roku, ustalono na kwotę 900 złotych.

Podstawę powyższego stanowił § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).

W zakresie kosztów zastępstwa procesowego Sąd miał w tym zakresie na uwadze, iż zgodnie z treścią § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015 poz. 1800 ze zm.) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie Rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do zakończenia postępowania w danej instancji.

O powyższym orzeczono w punkcie XII wyroku.

Ponadto zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Natomiast zgodnie z art. 35 ust 1 zdanie drugie cytowanej ustawy w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W myśl art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W zakresie określenia wpisu sądowego w sprawie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa 50.000 złotych obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu, w wyłączeniu opłat od pism wymienionych w art. 35 ust.1 zd.1 powołanej ustawy. A zatem mając powyższe na uwadze pozwanego obciąża obowiązek uregulowania należności tytułem wpisu sądowego w zakresie uwzględnionego przez Sąd powództwa.

Mając na uwadze, fakt iż strona pozwana przegrała proces w zakresie roszczeń objętych punktem II-XI wyroku, Sąd na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz art. 35 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 113 cyt. ustawy nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego (...)w G. kwotę 292 złotych tj. stanowiącą 5% z kwoty 5.832,81 złotych (zakres uwzględnionego powództwa)

O powyższym orzeczono w punkcie XIII wyroku.

W niniejszym postępowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 w zw. z art. 5 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych rozliczenia wymagały również należności z tytułu opinii biegłego sądowego R. G.. (postanowienie z dnia 19 stycznia 2017 roku. tj. w łącznej kwocie 2.717,45 złotych)

Mając na uwadze, iż bezspornie materiał dowodowy potwierdził zasadność żądań powoda, który przegrał proces jedynie w nieznacznej części, mając na uwadze ostatecznie sprecyzowany zakres jego roszczeń (k. 949-950), zasadnym było zatem obciążenie pozwanego kosztami sporządzenia opinii w całości. (art. 100 kp)

O powyższym orzeczono w punkcie XIII wyroku.